

VOORJAAR 2026

INOVUM *straalt*

MAGAZINE | NUMMER 18

Vrijheid is
voor mij
belangrijk

Reportage

Het 'gewone leven'
blijven leven

Onderwerp

Een fijne dag
dankzij technologie

Jeroen's blog

Een deur kan op
veel manieren open

INHOUDSOPGAVE

Inovum Straalt is een uitgave voor cliënten,
verwanten, vrijwilligers & medewerkers van Inovum.

15

Kent u deze nog?

Oude straatbeelden van Hilversum.

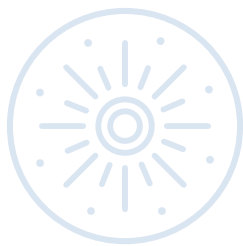
21

“Niet pluis”?

Er is iets niet pluis. De buurman vertoont
ineens warrig gedrag. Wat nu?

Wat
vind je
waar?

- 3 Voorwoord: Hoopvolle verandering
- 4 Reportage: Het ‘gewone leven’
blijven leven
- 7 Puzzel
- 8 Beukenhof in beeld
- 10 Beukenhof, bewoners in beeld
- 11 Gooiers Erf, bewoners in beeld
- 12 Gooiers Erf in beeld
- 14 Geestelijke verzorging | Met hart voor de mens
- 15 Kent u deze nog? | Gedicht
- 16 Kleurplaat
- 17 Puzzel
- 18 Ik doe mee! Beukenhof
- 19 Ik doe mee! Gooiers Erf
- 20 Jeroen’s Blog
- 21 Niet pluis
- 22 Een fijne dag dankzij technologie
- 24 Een plek om thuis te zijn de nieuwe Beukenhof
Social media | Colofon

Hoopvolle verandering

Het einde van de deurcode in Nederlandse verpleeghuizen komt steeds dichterbij. Dit is een nodige verandering, want niemand verdient het om vanuit een diagnose of indicatie opgesloten te worden.

Ook de zorgorganisatie waar ik ooit mijn allereerste stappen in de zorg zette, opent de gesloten afdelingen. Dat is hoopvol, want jarenlang was dit de code van de deur:

***Viercijferige deurcode: toets maand en jaartal
0-7-2-6***

Dat steeds meer zorgorganisaties zich aansluiten bij deze maatschappelijke beweging naar leven in vrijheid, is een groot teken. We maken van de uitzondering de regel, dankzij de inzet van alle mensen die ook geloven dat dementie geen reden is om iemand op te sluiten. En ja, dit gaat ook over jou. DANK dat je onderdeel van de verandering bent!

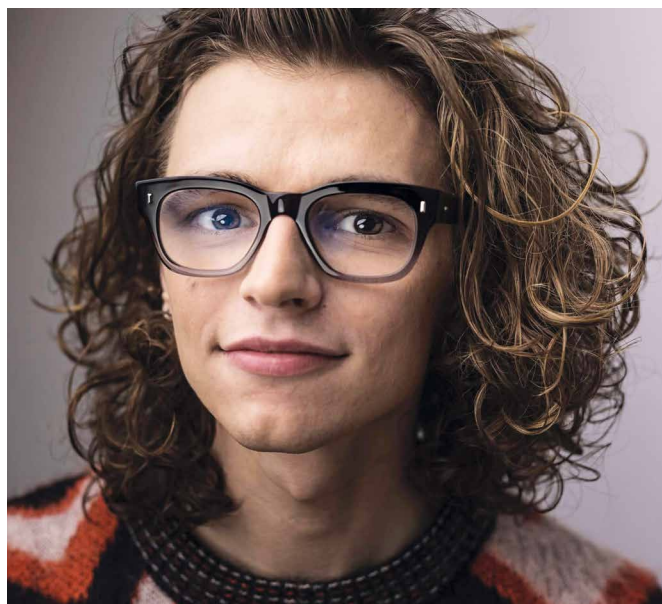
Maar we zijn er nog niet... Want het openen van een gesloten afdelingsdeur is pas de allereerste stap - en eerlijk gezegd nog de makkelijkste. De grootste uitdaging begint daarna: het vasthouden aan deze visie op het moment dat er een 'incident' is. Niet terugrijpen naar het slot.

En ja, families willen regelmatig volledige veiligheid, medewerkers voelen zich vaak verantwoordelijk. Dat is begrijpelijk en menselijk. Maar we weten ook: leven in vrijheid kán samengaan met goede zorg. Sterker nog, mensen leven beter als ze zich vrij kunnen bewegen. Vrijheid en veiligheid sluiten elkaar dus niet uit, ze versterken elkaar.

Daarvoor moeten we durven vragen: veilig voor wie en ten koste van wat?

Want een leven zonder risico's, is geen leven. Het leven bij Inovum is geen gouden kooi waar je koste wat kost veilig wordt gehouden. Het is vooral een verlengstuk van een zo goed en gewoon mogelijk leven. Daar gaan we iedere dag opnieuw voor.

Want of je nu met dementie leeft of niet, je blijft vooral burger en volwaardig onderdeel van onze samenleving. Laten we mensen ook zo blijven behandelen en elkaar vasthouden – juist op momenten dat het lastig is.

Teun Toebes

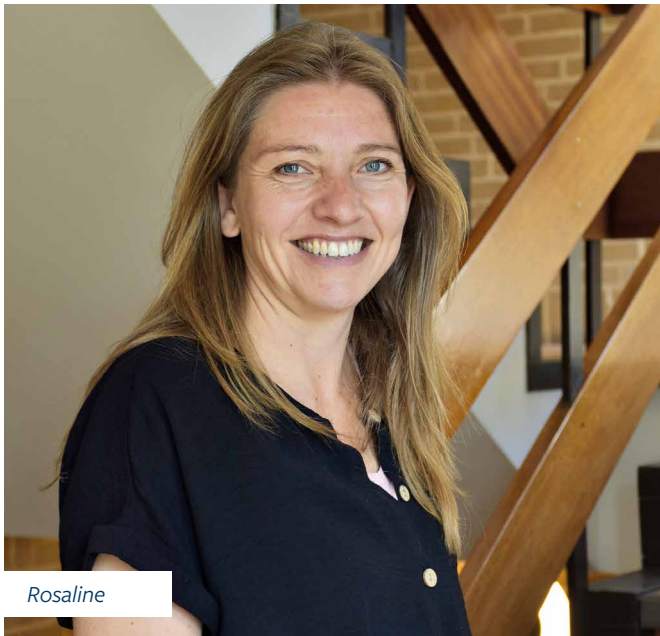
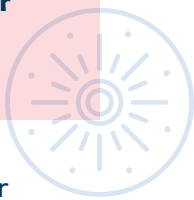
Teun Toebes is onder andere documentairemaker (Human Forever 2023) en heeft een missie om de levenskwaliteit van mensen met dementie wereldwijd te verbeteren.

HET 'GEWONE LEVEN'

BLIJVEN LEVEN

Over vrijheid, eigen keuzes en een fijne dag

Even door de buurt wandelen, aanschuiven voor een kop koffie of toch liever rustig knutselen op je kamer. Zelf kunnen kiezen hoe je dag eruitziet is belangrijk. Ook als je in een woonzorglocatie woont. Daarom kijken we bij Inovum stap voor stap hoe onze bewoners meer vrijheid kunnen ervaren. Sinds half mei zijn bij locatie Gooiers Erf de deuren open. Een grote stap naar meer vrijheid, maar tegelijkertijd ook een spannende verandering. We spraken erover met medewerkers Rosaline en Edwin, naaste Anita en bewoonster Mw. Spaink.

Rosaline

ROSALINE HOOGEBOOM

Rosaline werkt als verpleegkundig specialist en is betrokken bij de projectgroep Open Deuren.

“Zelf keuzes kunnen maken is een groot goed. De Wet Zorg en dwang zegt dat we mensen hun vrijheid niet zomaar mogen afnemen, ook niet als iemand dementie heeft. Een gesloten deur is eigenlijk een vorm van opsluiten. Daarom kijken we nu heel bewust: hoe kunnen we bewoners meer vrijheid geven, maar wel op een veilige manier?

Op 18 mei zijn we hier binnen Inovum mee gestart op de begane grond van locatie Gooiers Erf. Niet alleen de deur naar buiten, maar ook binnenshuis gaan de deuren open. Dat doen we gefaseerd. We zetten niet

meteen alles open, maar beginnen met een paar uur per dag op één afdeling. We willen goed observeren wat er gebeurt. Gaan mensen echt naar buiten? Wat vraagt het van medewerkers? Vooral dat laatste moeten we niet onderschatten, zij voelen namelijk een grote verantwoordelijkheid.

We zien soms dat bewoners bij de gangdeur staan te duwen omdat ze niet begrijpen waarom die dicht is. Daaraan merk je dat een gesloten deur onrust geeft. Ook als bewoners niet eens per se weg willen. Als een deur dicht zit krijgen bewoners een opgesloten gevoel wat zorgt voor stress. Dat is heel menselijk. Juist daarom denk ik dat open deuren voor veel bewoners rust kunnen geven.

In principe geldt deze vrijheid voor iedereen, maar we kijken natuurlijk wel goed naar de situatie van iedere bewoner. Kan iemand veilig lopen? Weet iemand de weg terug? Is iemand verkeersveilig? Ergotherapie kijkt daarin mee. Soms zetten we technologie in als ondersteuning, bijvoorbeeld door een tag of telefoon mee te geven aan een bewoner. Niet om te controleren, maar juist om die vrijheid mogelijk te maken. Zo proberen we zoveel mogelijk maatwerk te bieden.

Bij familie zie je verschillende reacties. Sommige familieleden kijken hier echt naar uit. Toen de start van april naar mei werd verplaatst, waren er families die zeiden: moet mijn vader of moeder nu nog een maand wachten? Maar er zijn ook families die het spannend vinden. Dat snap ik heel goed. Vaak hebben zij thuis meegemaakt dat het niet meer veilig ging. Dan ben je bang dat iemand iets overkomt. ►

“Daarom kijken we heel bewust: hoe kunnen we bewoners meer vrijheid geven, maar wel op een veilige manier?”

Toch proberen we steeds het gesprek te voeren over kwaliteit van leven. Natuurlijk zijn er risico's. Iemand kan de weg kwijtraken. Of vallen, maar dat risico bestaat binnen ook. Buiten zijn, wandelen en zelf keuzes kunnen maken voegen ook iets toe aan iemands leven. Daar moeten we samen een goede afweging in maken.

We betrekken ook de buurt. We hebben geflyerd in de wijk, organiseren informatieavonden en inloopspreekuren en werken samen met de wijkagent. Op de flyers staan ook tips hoe je iemand met dementie het beste kunt aanspreken. Ik geloof echt dat je dit samen moet doen: medewerkers, familie, buurt en bewoners. Vrijheid geven werkt alleen als iedereen daarin meedenkt.

We hopen straks effect te zien op de vitaliteit van bewoners. Meer bewegen, meer lopen en hopelijk minder onrust. We hebben nu al bewoners voor wie we dit deels mogelijk hebben gemaakt. Dan zie je dat iemand zelf naar beneden gaat voor een kop koffie of bezoek wegbrengt. Dat lijken misschien kleine dingen, maar dat stukje eigen regie is voor bewoners ontzettend belangrijk.”

EDWIN WOLBERS

Edwin werkt als welzijns-/facilitair medewerker.

“Toen ik een paar maanden geleden hoorde van de open deuren, dacht ik eerst: dat wordt wat. Je denkt toch meteen aan bewoners die weglopen. Later werd uitgelegd dat we het rustig gaan opbouwen en wat er allemaal wordt gedaan om het goed te laten verlopen. Routes maken, bewoners bezighouden, activiteiten aanbieden en zorgen voor afleiding. Toen dacht ik: oké, zo kan het misschien wel werken.

Ik snap ook heel goed waarom dit gedaan wordt. Veel bewoners voelen zich gevangen. Dat hoor ik echt vaak. Ze willen eruit. Sommige bewoners zitten de hele dag aan tafel of kijken uit het raam. Dan probeer ik ze erbij te betrekken. Stoelyoga, een borreluurtje, koffiemomenten of even samen naar buiten.

Maar je merkt gewoon dat mensen een stukje vrijheid willen.

Sommige bewoners trekken de hele dag aan de deuren. Of ze lopen achter je aan als je zelf door de deur gaat. Dan moet je steeds zeggen: “nee, dat mag niet.” Dat voelt best hard en vind ik ook moeilijk. Het blijven gewoon mensen. Dat dat straks minder hoeft, vind ik fijn. Maar natuurlijk zijn er ook zorgen. Mensen kunnen vallen of verdwalen. Daar denk ik ook over na. En hoe gaat het straks met medicatie en eetmomenten? Hoe zorgen we dat iedereen dan weer terug is? Dat moeten we echt nog gaan ervaren.

Tegelijk denk ik dat vrijheid ook rust kan geven. Mensen willen soms niet eens echt weg, het gaat er vooral om dat het kán. We hebben bijvoorbeeld een bewoner die sinds kort af en toe naar zijn vrouw kan, die hier vlakbij woont. Daar wordt hij echt gelukkig van.

Ik ben heel nieuwsgierig hoe het allemaal gaat lopen. Als je hier woont, zit je in het laatste stukje van je leven. Juist in die fase wil je mensen toch zoveel mogelijk laten genieten? Ik denk dat het goed is dat bewoners zich weer vrij kunnen voelen. Alleen dat gevoel is al heel veel waard.” ►

Edwin

Anita met haar vader Joop

ANITA FREDERIKS

Anita is dochter van dhr. Frederiks, die met een sleutel zelfstandig naar buiten kan.

“Inmiddels woont mijn vader hier al bijna 2 jaar. Sinds een paar weken heeft hij een tag waarmee hij zelf deuren kan openen. Want hoewel hij geen wegloper is, voelde hij zich wel opgesloten toen hij deuren niet zelfstandig open kon maken.

Hij wil vooral graag zelf keuzes kunnen maken. Even naar buiten om een sigaretje te roken of naar de binnentuin. Dat hoort voor hem bij het gewone leven. Natuurlijk maken we daarin afspraken. Hij is valgevaarlijk, dus oversteken naar het winkelcentrum mag hij van mij niet. Daar houdt hij zich gelukkig aan.

Toen ik hoorde over het openen van de deuren voelde dat voor mij eigenlijk als een opluchting. Met de verpleegkundigen hebben we gekeken of dit voor mijn vader al eerder mogelijk was. Samen maakten we afspraken over wat wel en niet kan. Ik vind het heel fijn dat ik daar als familielid actief over mee kan praten.

Ik snap heel goed dat het spannend kan zijn. Sommige bewoners hebben niet door hoe druk de wereld buiten is en dat brengt risico's met zich mee. Daarom is het belangrijk dat er goed wordt geobserveerd en dat bewoners niet zomaar alleen naar buiten gaan als dat niet veilig is. Maar ik geloof ook dat vrijheid belangrijk is. Dat mensen zoveel mogelijk hun gewone leven kunnen blijven leven.

Ik heb er in ieder geval alle vertrouwen in. De afspraken maak je samen en ik weet zeker dat ze hier alles doen om het goed en veilig te laten verlopen.”

MEVROUW SPAINK

Mevrouw Spaink woont op de derde verdieping en kan met een sleutel zelfstandig naar buiten.

“Ik woon hier nu ruim een jaar en het bevalt me hier prima. De verzorging is fijn, het eten is goed en ik ben vrij om te gaan en staan waar ik wil. Om mijn nek heb ik een sleutel hangen waarmee ik naar buiten kan. De eerste drie maanden dat ik hier woonde, had ik die nog niet. Toen moest ik erg wennen. Ik heb jarenlang alleen in een huis gewoond en dan ga je ineens van een heel huis naar één kamer en kun je niet zomaar naar buiten. Dat vond ik moeilijk.

Ik ben niet echt een buitenmens, maar meer een huismus. Ik heb heel veel hobby's en zit graag aan mijn knutseltafeltje. Als ik naar buiten ga, is dat meestal samen met mijn dochter. Dan gaan we samen winkelen, naar de markt in de Kerkstraat of naar haar huis. Daar geniet ik echt van.

Als ik wegga, geef ik wel altijd even door dat ik de deur uit ben. Dat vind ik ook logisch. Ze hebben hier verantwoordelijkheid voor je, dus het is goed dat ze weten waar je bent. Dan ga je ook met een fijn gevoel de deur uit.

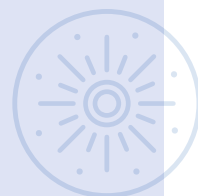
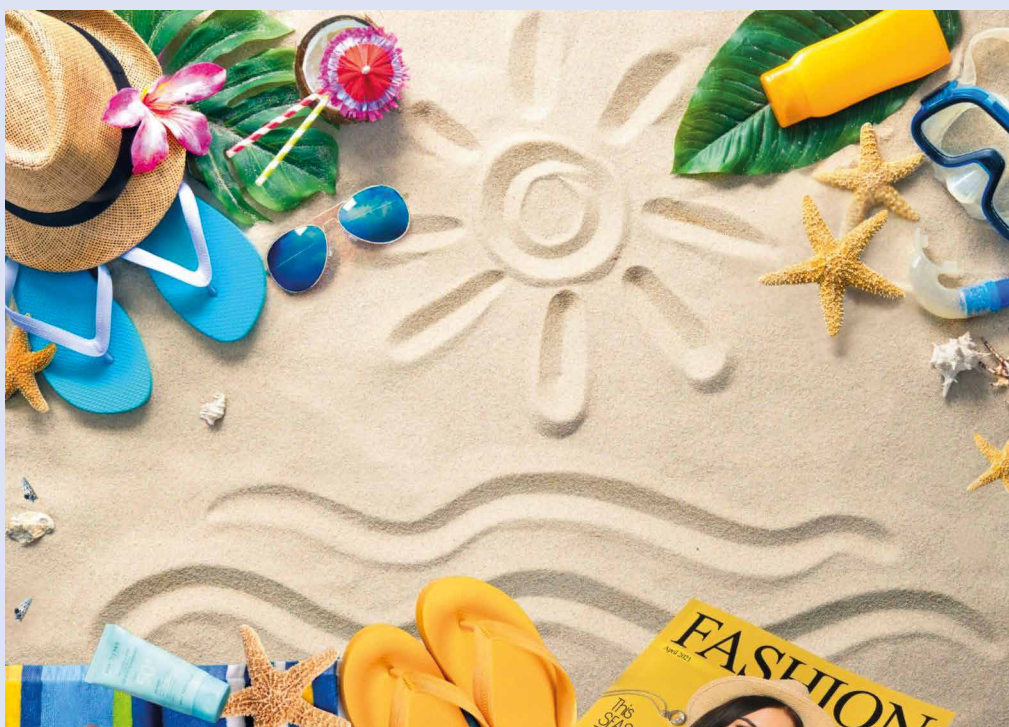
Voor mij zijn vrijheid en zelfstandigheid heel belangrijk. Dat ik zelf kan bepalen wat ik doe en waar ik heen ga. En dat kan ik hier gelukkig. De deur zit niet op slot.” ■

Mevrouw Spaink

**PUZ
ZEL**

Zoek de 10 verschillen

EEN UNIEKE VERZAMELING

Wanneer in de jaren 90 de vrouw van de heer van der Klis voor het eerst naar Curaçao vliegt, ontvangt ze van een bevriende stewardess een KLM-huisje.

“We vonden het eerste huisje meteen heel leuk. Er volgden nog een paar huisjes die we kregen tijdens de reizen naar Curaçao. Daarna ging ik ze ook kopen. Via een advertentie in de krant bijvoorbeeld. Verkocht iemand in Bussum een bepaald nummer, dan belde ik en reed ik er direct naar toe. Het begon met een paar euro per stuk, nu zijn ze een stuk duurder.”

“De laatste is nummer 106. Ze komen altijd in oktober met een nieuwe. Ik heb ze allemaal. Geen enkele is kapot. En ze zijn nog allemaal gevuld met Bols jenever. Ik heb ook een paar bijzondere, zoals het Paleis op de Dam en de Kaas Waag van Gouda. Die laatste kregen we toen we 50 jaar waren getrouwd. Het Paleis op de Dam is ook bijzonder. Die kregen alleen hele belangrijke, prominente mensen. Bij de huisjes heb ik ook de kaartjes

waarop staat wie het huisje heeft gebouwd, de architect, wie er hebben gewoond en waar het staat. Alle huizen bestaan in het echt ook nog. Er is er geen een gesloopt.”

De heer van der Klis is 91 en woont op de Bloemenhof. De huisjes staan mooi opgesteld in de kast. “Als iemand de huisjes wil komen bekijken dan zijn ze van harte welkom. De deur staat open.” ■

JOKE BRENGT KLEUR IN HET LEVEN

Joke Fisher-van der Tuin is 85 jaar en woont op de Vuntus, in de Beukenhof. Ze houdt van boetseren, schilderen, tekenen, kleine meubels en spulletjes opknappen en mooi maken.

Joke is heel blij met haar kamer. Ze heeft mooi uitzicht en met de aangrenzende badkamer is ze tevreden. “Toen ik mijn kamer voor het eerst zag dacht ik ‘hier kan ik iets moois van maken.’” En dat heeft ze gedaan. Haar kamer is een visueel, warm en kleurrijk spektakel. Er is overal wat te zien; aan de wand hangen diverse eigen gemaakte schilderijen en op en in kastjes, krukjes en de vensterbank staan kleurrijke beelden. Terugkerende thema's zijn vogels en volle vrouwenfiguren. Joke geniet ervan haar kamer in te richten en verschuift dan ook regelmatig een aantal pronkstukken naar een andere plek.

Joke geeft graag een inkijkje in haar kamer waar ze dan trots vertelt over de kunstwerken die er hangen en staan. Dus kom vooral gezellig langs. Joke komt ook graag naar de creatieve club in het atelier om weer nieuwe pronkstukken te maken. ■

KILOMETERS AAN VERHALEN MET FRED

De 83-jarige Fred Guitoneau kijkt met warmte terug op zijn werkende leven. Hij begon als buschauffeur, maar stapte gaandeweg over naar de taxiwereld bij Gooitax. Het werkveld was streng gereguleerd: elke chauffeur had een eigen vergunning en vaak ook een eigen auto. In die tijd reed hij zelf in Amerikaanse auto's zoals Chevrolet en Buick. "De gemeente hield het strak in de hand, anders werd het chaos."

Na jaren achter het stuur groeide hij door tot chef centrale. Die rol gaf hem veel verantwoordelijkheid en vertrouwen. Fred bleef bescheiden. "Ik heb nooit boven mijn stand geleefd en iedereen altijd in hun waarde gelaten." Van zijn werkgever kreeg hij alle ruimte. "Als ik zei dat iets nodig was, dan kreeg ik het ook," vertelt hij nuchter. Ook met zijn auto's was hij zorgvuldig: wassen, zuigen, netjes houden. "Een nieuwe auto inrijden was voor mij een soort vakantie," vertelt hij met een glinstering in zijn ogen. Met auto's kon hij goed omgaan maar ook met mensen. Als luisterend oor voor de chauffeurs en hun partners: "Ik heb in mijn carrière in acht van de tien gevallen relaties kunnen redden." ■

LOES EN GITAAR HAAR LEVEN LANG SAMEN

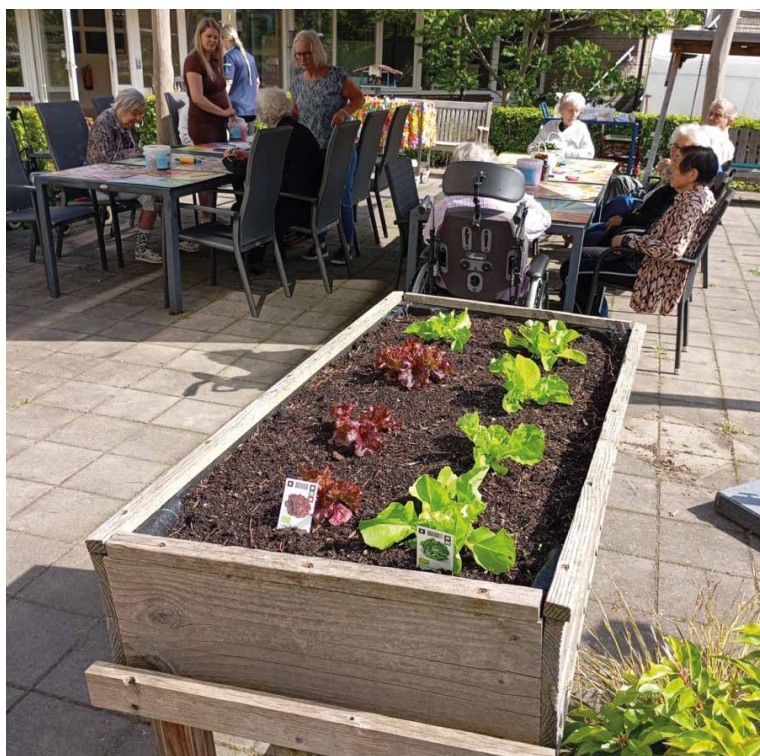
Loes de Rijk (92) werd geboren in Ankeveen, in café Het Centrum, waar muziek en gezelligheid centraal stonden. "Er was altijd iets te doen," vertelt ze. In het café van haar ouders was achter een schuifwand een grote danszaal waar feesten en optredens werden gehouden. Ze groeide daar op tussen vijf broers. "Een drukke boel, maar wel leuk," zegt ze lachend.

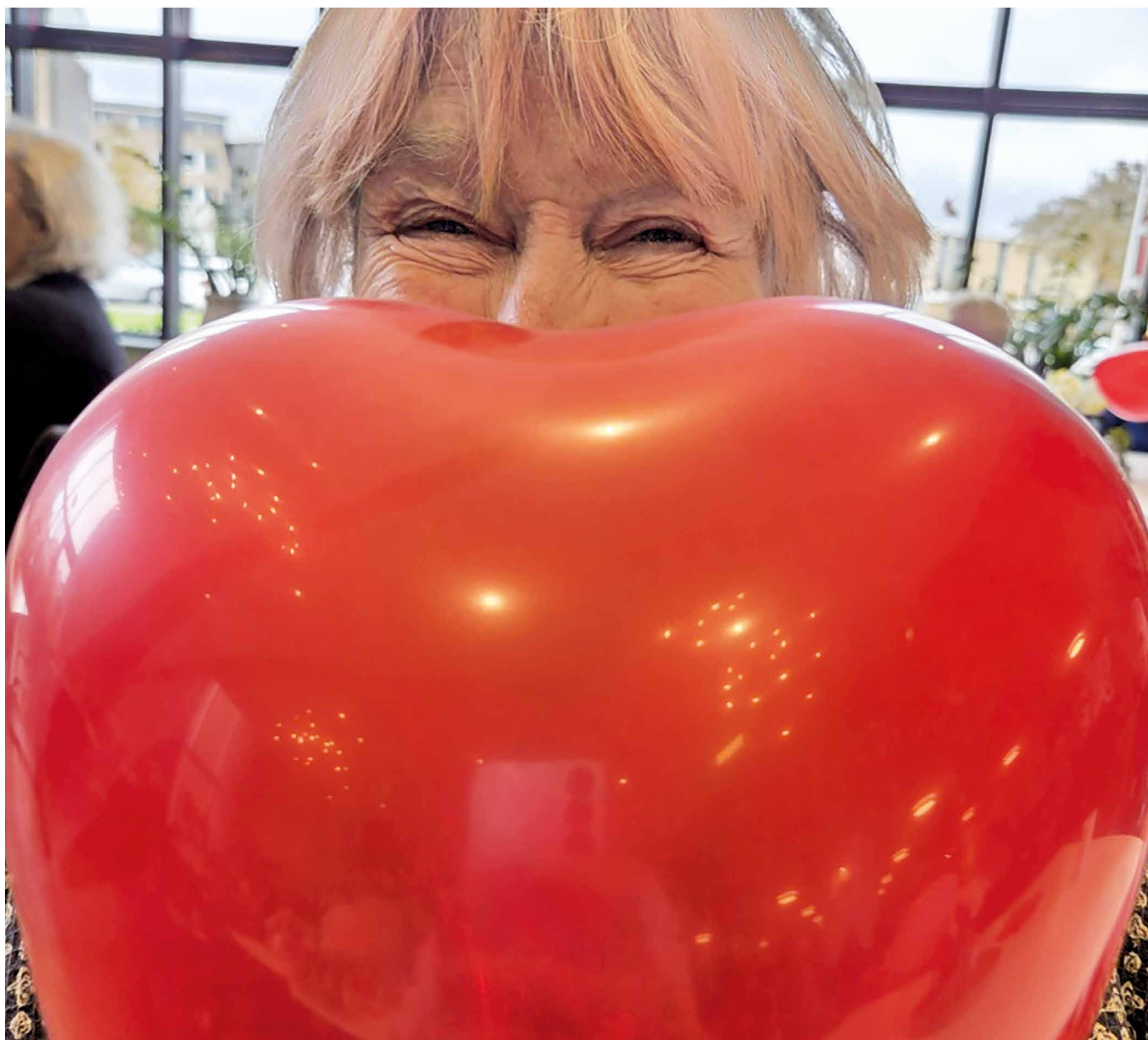
Muziek was overal in huis. Broer Jan speelde accordeon en piano, tweelingbroer Toon zat achter de drums. En Loes zong vaak tweestemmig samen met broer Leo. "Iedereen deed gewoon mee," vertelt Loes met een glimlach.

Haar muzikale avontuur vervolgde ze met gitaarles. "Ik wilde bij een club horen, en via de NCRV-studio kwam ik bij de 'Vrijbuiters' terecht". Daarnaast vormde Loes met drie andere meisjes een bandje en schreef ze een eigen liedje met de passende titel: "Samen vormen wij een clubje van vier..."

"We vonden onszelf heel belangrijk, maar hadden vooral veel plezier." Later speelden ze met haar vriendin iedere zondag gitaar op de heuvel bij Anna's Hoeve en trokken veel publiek. ■

Vitkijken over zee
duiken in de golven
niet onder zorgen bedolven
ik voel me heel tevree

Fietsen in de polder
de zon schijnt op je huid
de vogels zingen luid
het leven smaakt naar vrij

Wandelen in de duinen
de geur van wilde bloemen
liggen in het gras
dan voel je je vrijheid pas

Mogen doen wat je kunt
en zijn zoals je bent
kom wie doet er met mij mee?
dan proeven we het alle twee.

MET HART VOOR DE MENS

In de afgelopen periode namen twee betrokken leden van de cliëntenraden afscheid: Lia Moote van de lokale cliëntenraad de Beukenhof en Harry Houben van de cliëntenraad Thuis.

Veertien jaar was Lia actief lid van de lokale cliëntenraad van de Beukenhof, waarvan de laatste paar jaar als voorzitter. Met haar uitgangspunt: "mensen wonen hier, dit is hun thuis," stond ze pal voor de belangen van bewoners. Lia was ook nauw betrokken bij de plannen rond de nieuwbouw van de Beukenhof.

Harry zich in voor cliënten thuis. Met het organiseren van cliëntmiddagen bracht hij mensen aan tafel. Niet alleen om te informeren, maar vooral om in gesprek te gaan en echt te luisteren naar wat er leeft. Bij zijn afscheid gaf hij Inovum passiebloemplanten mee

en zei: "Zoals een passiebloem bloeit door aandacht en verbondenheid, zo laten de zorgmedewerkers van Inovum mensen bloeien door zorg, warmte en menselijkheid."

Wij bedanken Lia en Harry voor alles wat zij voor cliënten en Inovum hebben betekend. ■

KENT U DEZE NOG?

Straatbeelden veranderen. Uit de zwart wit beelden van bewoner Fred (lees zijn verhaal op blz. 11) blijkt hoe ook in Hilversum een gebied onherkenbaar wordt wanneer een iconisch gebouw uit het straatbeeld verdwijnt.

De foto toont het voormalige Stationsplein in Hilversum, genomen in de kijkrichting van de Stationsstraat. Het gebouw is van Gooitax. Gooitax was vroeger een bekend taxibedrijf en garage in de regio. Dit markante pand uit 1902 stond op de hoek van de Stationsstraat en de Koninginneweg. In oktober 1976 werd het door brand verwoest en daarna gesloopt om plaats te maken voor de herontwikkeling van het stationsgebied. Nu hebben we slechts de beelden nog. ■

Met open armen,
het zonlicht tegemoet.
onzelf verwarmen,
door zomerse gloed.

Kom maar even kijken,
spiek samen met mij mee.
op een kiertje heel voorzichtig,
is toch eerst een goed idee.

Al is het wel wat spannend,
een deur die langzaam opengaat.
Maar achter die zachte stilte,
is een mooie wereld die bestaat.

Je mag mij echt vertrouwen,
ik heb het beste met je voor.
Samen over kleine drempels,
vinden wij een veilig spoor.

Open als een boek,
voorbij woorden en zinnen.
Lezen we samen de hoofdstukken
door.

Stap voor stap, heel rustig,
kan een nieuw verhaal beginnen.
Stellen gedachten de beelden aan
ons voor.

Misschien vervagen regels,
of raakt de tijd soms even kwijt.
Maar het gevoel kent de weg nog,
en blijft dichtbij je, voor altijd.

Dus open maar een beetje,
laat je gewoon maar even gaan.
In het zicht van onze vrijheid,
blijft de dag naar morgen bestaan.

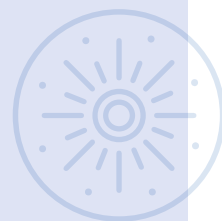
En als het boek weer langzaam sluit,
na een dag zo warm en zacht,
Blijven fijne mooie herinneringen,
als geschreven in ons hart gebracht.

~ Ro ~

Open

MANDALA
KLEUR
PLAAT

**PUZ
ZEL**

Bruiloft

G	A	S	T	E	N	E	K	N	I	R	D	B
W	I	L	S	A	D	P	O	R	T	S	R	L
J	E	U	M	T	R	O	U	W	J	U	R	K
G	N	I	G	I	D	O	N	T	I	U	I	J
H	B	E	N	L	I	E	F	D	E	T	E	N
U	S	R	E	D	U	O	S	K	A	A	R	T
W	U	G	U	E	L	M	N	E	G	N	I	R
E	K	V	R	I	E	N	D	E	N	P	A	K
L	B	R	U	I	D	S	B	O	E	K	E	T
I	T	R	S	U	G	E	T	U	I	G	E	I
J	B	J	F	O	T	O	G	R	A	A	F	G
K	E	O	T	U	A	W	U	O	R	T	E	Z
S	I	R	A	A	N	E	T	B	M	A	J	N

AMBTENAAR
 BRUIDEGOM
 BRUIDSBOEKET
 BRUIDSMEISJES
 BRUILOFT
 DRINKEN
 ETEN
 FOTOGRAAF

GASTEN
 GETUIGE
 HUWELIJK
 KAART
 KUS
 LIEFDE
 OUDERS
 PAK

RINGEN
 SLUIER
 STROPDAS
 TROUW AUTO
 TROUW JURK
 UITNODIGING
 VRIENDEN

Oplossing:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

IK DOE MEE
- BEUKENHOF -

Samen
zingen

De ouders van Kees wonen in woonzorglocatie de Kuijer in Nederhorst den Berg. Daar is hij al een graag geziene bezoeker. Eens per maand maakt hij met neefje Nick muziek en bezorgt hij bewoners een fijne dag.

“Als je muziek maakt dat is voor de mensen echt een feestje. Liedjes uit de oude doos, dat leeft. Het is het stukje brein dat aangaat bij muziek. Zo vroeg een medewerker me om eens het Limburgs volkslied te spelen. Ik kende dat niet en dacht Limburgs? Is dat leuk? Toen we begonnen met spelen werd er een man liggend in bed tussen het publiek geplaatst. Hij leek gewoon te slapen terwijl wij aan het spelen en zingen waren. Na een half uurtje vroeg ik Nick om dat Limburgs Volkslied in te zetten. Eerlijk waar, bij de eerste tonen schoot de man omhoog en begon rechtop in bed mee te zingen.”

“Ons optreden bij de Beukenhof is in principe eenmalig. Vrienden Wendy en Willem hebben onlangs hun moeder naar de Beukenhof verhuisd. Op een verjaardag zei ik tegen Willem: ‘zal ik anders ook voor jouw moeder komen zingen?’ Via Wendy kwam uiteindelijk het contact met medewerkers tot stand en hebben we op een zaterdagochtend een uurtje voor bewoners mogen spelen. We hebben genoten. We kregen zulke leuke en dankbare reacties op het optreden.”

Hier word je een gelukkig mens van

“Ik heb al een baan als trainer, ik hoef niet nog meer geld. Voor mij is vrijwillige inzet wederkerig. Je krijgt er iets voor terug. Het maakt me oprecht een gelukkiger mens om iets voor een ander te betekenen. En iedereen kan iets doen. Eigenlijk is alles goed. Wandelen bijvoorbeeld, lekker samen naar buiten. Dat kan al af en toe een uurtje. Het geeft mij in ieder geval een goed gevoel. Ik denk dat veel mensen dat gevoel nog niet kennen. En tegen hen wil ik zeggen: probeer het gewoon een keer. Er ligt niet zoveel druk op, want met alle hulp zijn ze al blij. Ook als je dus gewoon een keer komt delen wat jij leuk vindt. Of het nou kantslossen is of knutselen. Bewoners zijn gewoon blij dat je er bent.”

“Ik zie wat de zorgmedewerkers moeten doen, dan staat een meisje van begin twintig 9 bewoners te helpen bij de lunch. Dat is natuurlijk best stressvol werk. Als ik dan voor wat afleiding en verlichting kan zorgen doe ik dat met alle plezier. Ik ben inmiddels 60 en ik realiseer me, daar zit ik straks misschien ook. En dan hoop ik ook dat er af en toe iets leuks gebeurt en niet de hele dag uit het raam zit te kijken.” ■

IK DOE MEE
- GOOIERS ERF -

GA EENS MEE DOEN AAN EEN ACTIVITEIT

Voor Wendy de Weerd is een bezoek aan tante Ton veel meer dan zomaar even langsgaan. “Tante” Tonia Wingelaar kent zij namelijk al vanaf haar geboorte. “Vroeger noemde je vrienden van je ouders ook oom en tante,” vertelt Wendy. “Ome Ed en tante Ton horen echt bij onze familie.”

Toen ome Ed in het ziekenhuis terechtkwam, verhuisde tante Ton naar Gooiers Erf. In het begin kwam Wendy meerdere keren per week langs. “Het was een grote verandering voor haar en ik wilde er graag voor haar zijn.” Inmiddels voelt tante Ton zich meer thuis en komt Wendy meestal één à twee keer per week op bezoek.

Die bezoeken bestaan vaak uit samen deelnemen aan activiteiten. “Tante Ton vindt de activiteiten erg leuk en gezellig. Vooral schilderen op maandag en de creatieve activiteit op donderdag doen we graag samen.” Ook de vrijdagse borrel- muziekmiddag bezoekt Wendy graag met haar tante. “Dat zijn altijd gezellige middagen met muziek, een praatje en veel sfeer.”

Vooral tijdens feestdagen geniet Wendy van alles wat er georganiseerd wordt. “Er wordt hier echt veel aandacht besteed aan gezellige activiteiten. Dat is niet alleen fijn voor de bewoners, maar ook voor familie en bezoekers. Je ziet mensen genieten en opleven.”

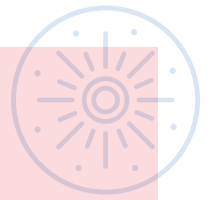
Wat Wendy bijzonder vindt, is dat familieleden actief mogen meedoen. “Ik vind het heel leuk om samen creatief bezig te zijn. Iedereen is heel ontspannen met zijn eigen werkje bezig, ik zelf ook. Dat maakt het bezoek anders dan alleen even op de kamer, afdeling of restaurant te zitten.”

Volgens Wendy zorgen juist die gezamenlijke activiteiten voor mooie momenten van verbinding. “Je beleeft echt samen iets. Het voelt luchtiger en gezelliger.” Daarbij merkt ze dat niet alleen tante Ton geniet van haar aanwezigheid. “Ook andere bewoners vinden het leuk om een nieuw gezicht te zien en even een praatje te maken.”

De sfeer binnen Gooiers Erf omschrijft Wendy als warm en vertrouwd. “Het voelt hier gemoedelijk. Zowel bewoners als bezoekers worden echt gezien en welkom geheten.”

Haar boodschap aan andere familieleden en naasten is dan ook duidelijk: “Ga eens mee doen aan een activiteit. Het is gezellig, je bent samen op een andere manier bezig en je maakt er niet alleen je dierbare blij mee, maar vaak ook de andere bewoners.” ■

EEN DEUR KAN OP VEEL MANIEREN OPEN

Mijn oma Anne zat een jaar of 8 geleden op een gesloten afdeling voor mensen met dementie. Tot het moment dat ze daar ging wonen, pakt ze regelmatig de bus om een terrasje te pakken in Eindhoven.

Haar behoefte om eropuit te gaan, bijv. naar het restaurant op de locatie, was heel groot. Maar dat kon niet en wat we ook probeerden als familie, we kregen het niet voor elkaar... Mede daardoor werd het gedrag van mijn oma steeds 'lastiger', ze werd onrustig en ging roepen in de nacht. Uiteindelijk werd er zelfs rustgevendende medicatie gegeven. Met meer bewegingsvrijheid, hadden we dit grotendeels kunnen voorkomen, was onze overtuiging.

Voor mij zit in dit voorbeeld een belangrijke vraag: is het veiliger om iemand achter gesloten deuren te laten wonen of om de deuren te openen?

Vanuit mijn vorige werkgever Vilans heb ik met diverse zorgorganisaties mogen meedenken hoe de route naar het openen van deuren afgelegd kan worden. Opvallend is hoe organisaties vaak worstelen met het vraagstuk "leven in vrijheid". Kenmerkend is dat deze worstelingen vaak komen door angst.

Leven in vrijheid vraagt van ons allemaal omdenken. Niet denken in controle, risico's en gevaren, maar denken in vertrouwen, ruimte geven, oude patronen loslaten en ontdekkend leren. Mensen zijn nu eenmaal verschillend en gaan anders om met een dergelijke verandering. Sommigen houden vooral van veiligheid en structuur en vinden het openen van deuren vaak spannend. Terwijl anderen vertrouwen hebben, los kunnen laten en meer durven. Het is belangrijk aandacht te hebben voor deze verschillen bij alle betrokkenen, zowel bij medewerkers als bij naasten.

Naast het goed kennen van de bewoner en de rol van de medewerker en naasten, spelen ook andere zaken een rol bij het openen van deuren. Denk aan het gebouw, de omgeving en het gebruik van technologie. Er zijn veel manieren om deuren te openen. Samen ontdekken we wat het beste past op onze locaties.

Jeroen Havers

Transformatiemanager

“NIET PLUIS”? DAN IS ER HULP!

Er is iets niet pluis. De buurman vertoont ineens warrig gedrag. Je merkt dat een vriend ineens veel minder belt of het huis niet uitgaat. Of het is wat vaker rommelig in het huis van je moeder dan je gewend was. Wat nu?

Kleine veranderingen in gedrag, in het dagelijks leven of in hoe iemand zich voelt, kunnen eerste signalen zijn van dementie. Maar het kan ook iets anders zijn. Het is vaak lastig om precies te weten wat er speelt.

Verpleegkundige Elly van Norden-Vleeming helpt juist in deze fase te achterhalen wat er aan de hand is en vooral wat iemand nodig heeft. We noemen deze fase de niet pluisfase.

Elly: “Ik kan ingeschakeld worden door een huisarts, iemand van de thuiszorg of huishoudelijke hulp. Maar ook familieleden of een oplettende buur kunnen contact opnemen. Precies op het moment dat je denkt: klopt dit nog wel?

Ik begin altijd met het opbouwen van vertrouwen. In deze fase ontkennen mensen vaak dat er iets aan de hand is, of ze merken het zelf niet goed. Daarom neem ik rustig de tijd om te onderzoeken wat er speelt.

Wat heeft iemand nodig? Ik geef advies of voorlichting en begeleid mensen naar een juiste zorgverlener. Zo heb ik bijvoorbeeld voor een cliënt Individuele begeleiding ingeschakeld, omdat hij aangaf zich eenzaam te voelen. Bij een andere cliënt bleek dat thuis wonen niet meer goed ging. Samen hebben we gekeken naar wonen met zorg en heb ik geholpen met de aanvraag daarvoor.” ■

De niet pluisfase valt onder het team van casemanagers. Door er op tijd bij te zijn, kunnen problemen vaak kleiner blijven. Soms kan dementie snel erger worden. Dan is het fijn dat er al iemand betrokken is die de situatie kent en kan helpen voordat het echt een crisis wordt.

Contact met de verpleegkundige?
Bel: 06-13299068 of 035- 5 888 555.

EEN FIJNE DAG

DANKZIJ TECHNOLOGIE

De zon komt op. Je wordt wakker op het moment dat dat prettig voelt – niet omdat er iemand binnenkomt. De nacht is goed geweest. Geen onnodige controles, geen deuren die geopend worden. Gewoon slapen. Met de inzet van technologie.

De zorg verandert

Inovum is continue in beweging, want het zorg-landschap verandert snel. De vraag wordt groter en er zijn minder zorgmedewerkers. Tegelijkertijd willen mensen iets anders: langer zelfstandig zijn, langer thuis-wonen, het eigen ritme volgen en zo lang mogelijk het leven leiden op een manier die bij hen past.

Bij Inovum kijken we hoe technologie daarbij helpt. Niet om zorg over te nemen, maar om iedere dag zo prettig mogelijk te laten verlopen.

Het gewone leven makkelijker maken

Technologie is voor ons geen doel op zich, maar een hulpmiddel. Bijvoorbeeld om zo zelfstandig mogelijk je leven voort te zetten. Dat zit in kleine dingen.

Zelf de gordijnen openen. Even beeldbellen met familie of de zorgmedewerker. Of zelfstandig de medicatie innemen met een Medido.

Technologie kan ook bijdragen aan rust of juist prikkeling en uitdaging: een relaxstoel om even te ontspannen, een robotstofzuiger die het huis schoon houdt, of hulpmiddelen zoals een heupairbag waardoor iemand zich weer vrijer durft te bewegen.

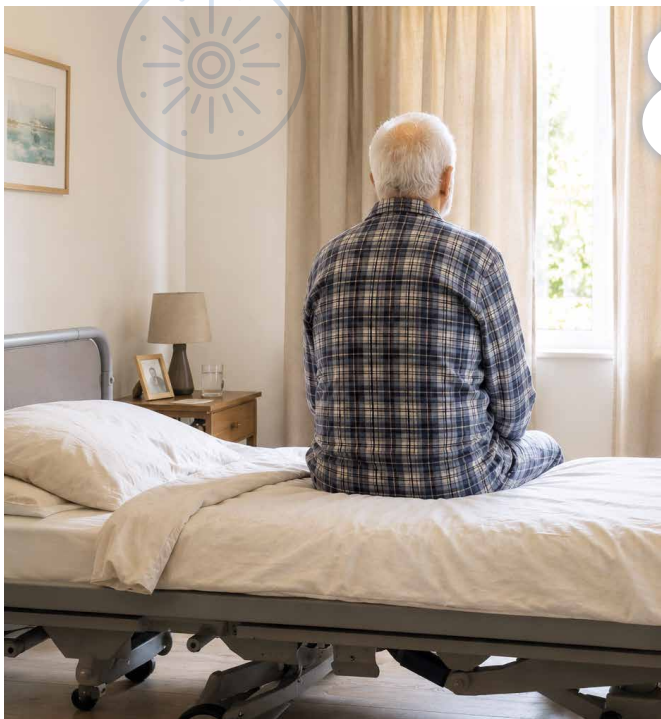
En soms helpt technologie vooral achter de schermen. Door werk makkelijker te maken voor medewerkers. Dan ontstaat bij medewerkers de ruimte voor wat echt belangrijk is: aandacht, contact en persoonsgerichte zorg.

Zo draagt technologie op verschillende manieren bij aan een fijne dag. ►

Meer rust in de nacht

Op de woningen voor mensen met dementie van Beukenhof en Gooiers Erf is begin 2026 een nieuwe vorm van technologie in de praktijk uitgetest: de Momo Bedsense.

De Momo Bedsense is een slimme sensor die onder het matras ligt. De sensor geeft inzicht in het slaap- en rustritme van bewoners. Zo zien medewerkers in één oogopslag wie rustig slaapt, wie onrustig is en wie mogelijk uit bed gaat. Bewoners hoeven minder vaak onnodig gestoord te worden en kunnen beter doorslapen. Meer rust in de nacht betekent vaak ook meer rust overdag. De Momo Bedsense helpt om het ritme van de bewoner te kunnen volgen en de zorg daarop af te stemmen.

NAH en Somatiek

Na de goede resultaten van de eerste maanden zetten we na de zomer de Momo Bedsense ook in op de woningen voor somatiek en NAH binnen de Beukenhof. Daarbij wordt goed gekeken naar wat een bewoner nodig heeft en wat goed werkt voor het team. Zo zorgen we dat de technologie ook in deze situaties echt ondersteunend is. ■

DE RESULTATEN VAN DE PROEFPERIODE MOMO BEDSENSE:

23%

VERBETERING VAN
DE KWALITEIT VAN
NACHTRUST

27%

TOENAME IN DE BELEVING
VAN PERSOONSGERICHTE
ZORG

10%

MEER WERKPLEZIER

6%

MINDER ERVAREN
WERKDRUK

Tot wel **80 minuten**
tijdswinst door minder
valse meldingen

Tot wel **95 minuten**
tijdswinst per nacht
door minder rondes

- Medewerker nachtdienst Gooiers Erf -

“Zonder Momo liepen we vaker naar binnen om te controleren. Die deuren zijn zwaar en gaan niet zonder geluid dicht. Daardoor werden bewoners wakker. Met een slechte nachtrust was er ook meer onrust in de ochtend. Bewoners lopen dan vaker doelloos rond. Nu ervaren we betere nachtrust bij bewoners én een rustigere ochtend.”

EEN PLEK OM THUIS TE ZIJN DE NIEUWE BEUKENHOF

Heeft u het al gehoord? We bouwen samen met bewoners, naasten en medewerkers aan een nieuwe Beukenhof in Loosdrecht. Een plek waar bewoners zich thuis kunnen voelen. De woningen zijn geschikt voor mensen met geheugenproblemen, niet-aangeboren hersenletsel of een lichamelijke aandoening.

We willen dat bewoners zich gezien voelen en hun dagen op een fijne manier kunnen invullen. Dat kan in hun eigen studio, maar ook samen met anderen. Er is ruimte om elkaar te ontmoeten, een activiteit te doen of even naar buiten te gaan.

We kijken verder dan het gebouw alleen. De nieuwe Beukenhof wordt een plek die uitnodigt. Een plek waar ook mensen uit de buurt graag binnenlopen. Voor een kop koffie, een praatje of hulp bij een activiteit. Zo blijft er verbinding met de omgeving en hoort de Beukenhof echt bij Loosdrecht.

Een zorgvuldig proces

Op dit moment werken we aan het definitieve ontwerp. Daar zijn veel stappen aan vooraf gegaan. We zijn begonnen met het ophalen van wensen. Bewoners vertelden wat zij belangrijk vinden voor een fijne woonplek. Medewerkers gaven aan wat zij nodig hebben om goed te kunnen werken. Die ideeën hebben we verzameld en verwerkt in de plannen.

Daarna hebben we een architect gekozen en een eerste ontwerp gemaakt. Ook daar hebben bewoners, naasten en medewerkers weer op gereageerd. Hun opmerkingen hebben geholpen om het ontwerp verder te verbeteren.

Tegelijkertijd lopen andere onderdelen door. Denk aan het ontwerp van de tuin en het interieur. Het project volgen? Dat kan. Kijk op www.inovum.nl/nieuwbouw voor meer informatie.

Volg je
ons ook?

Vaker leuke foto's kijken of weten wat we doen? Volg ons dan.

www.facebook.com/inovumzorg

www.instagram.com/stichtinginovum_

Colofon

Redactie

Saskia Haanappel
Community manager

Marlous ten Haring
Hoofdredacteur

Robert Onderwater
Welzijn Gooiers Erf

Wil Spekman
Vrijwilliger

Mike van der Pol
ANW verpleegkundige

**REDACTIE
ZOEKT VERSTERKING**

Ontwerp

Nathalie Rossen
Mooi Werk Ontwerp

Samen
zorgen
voor een
fijne dag